

‘Volwassen’ leek me als kind gewoon een ander woord voor ‘zorgeloos’

A

Is kind was ik vaak jaloers op volwassenen. Mensen van pakweg boven de 20 hadden in mijn ogen nooit de verschrikkelijke zorgen die ik voortdurend wel had. ‘Volwassen’ leek me eigenlijk gewoon een ander woord voor ‘zorgeloos’. Die mening heb ik later in mijn leven enorm moeten herzien, maar toch zijn er nog steeds heel veel momenten dat ik het een feest vind om een groot mens te zijn. Om je een groot mens te kunnen voelen heb je een jonger iemand nodig, liefst zo jong mogelijk. Het fijne van kleine kinderen is dat ze nog geen bal van het bestaan begrijpen, zodat jij ze van alles kunt uitleggen. Wanneer ik mezelf tegen zo’n koter hoor oren, snap ik best waarom ik vroeger dacht dat volwassenen geen zorgen kenden: grote mensen wisten alles en konden daarmee het hele leven naar hun hand zetten. Het is grappig dat veel volwassenen denken dat juist kinderen in totale onbezorgdheid verkeren. En zo leven we voort in wederzijds onbegrip. Dat is volgens mij ook precies de bedoeling van de schepping. Als we elkaar helemaal zouden begrijpen, zouden we elkaar ook nooit meer verrassen en overrompelen. Dat vergeten we weleens. Het is een van mijn lievelingstheorieën dat bijna al het verdriet in ons leven voortkomt uit het verlangen om altijd begrepen te worden en uit het waanidee dat het mogelijk is

een ander ooit echt te doorgronden. We kennen onze eigen gebruiksaanwijzing maar ten dele, laat staan dat een medemens zich laat lezen als de spelregels op de binnenkant van het deksel van de Monopoly-does. Logisch dat we elkaar de helft van de tijd nauwelijks snappen. Het lijkt me goed dat kinderen daar van jongs af aan mee vertrouwd worden gemaakt, dat scheelt later vast ellende. Niet-begrepen worden is een fantastische voorbereiding op de rest van het leven. Maar ik zie tegenwoordig helaas hoofdzakelijk ouders die álles van hun kroost willen begrijpen. Zelfs hun misbaksels van verweerde kleuters begrijpen ze nog. Duw die lui met hun hoofd in een wc-pot. Anders zullen ze over tien jaar trots verklaren dat ze beste maatjes zijn met hun puberkinderen. Sinds wanneer krijgen pubers niet meer de kans om zich gezond af te zetten tegen dat stelletje losers dat hen toevallig heeft voortgebracht? Het is een raar verschijnsel van deze tijd, vind ik. We lijken niet meer te genieten van het feit dat het leven verschillende fases biedt waarin we elkaar gewoon even niet kunnen volgen. Maar is dat laatste nu juist niet geweldig? Als Christoffel Columbus had begrepen hoe de wereld in elkaar zat, had hij Amerika nooit ontdekt.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.